

Ghicitorile

Amos și Béorf se aflau pe noul lor drakkar, botezat *Mangusta*, și studiau cu atenție harta pe care le-o dăduse Lolya. Ca să ocolească primejdioasele sate barbare de neguțători de sclavi în călătoria spre El-Bab, în ținuturile de la răsărit, corabia trebuia să navigheze pe marele fluviu Volf. Trebuia, apoi, să traverseze o mare interioară, din care numai o parte era reprezentată pe hartă. Băieții nu știau exact unde se afla turnul El-Bab, însă intuiția, viziunile și visurile Lolyei arătau tot timpul că trebuia să pornească către răsărit.

– Hei, trebuie să-mi plătești simbria! spuse dintr-o dată o voce răutăcioasă de pe chei, în spatele lor.

– Ți-am plătit-o deja ieri, răspunse Amos fără să se întoarcă.

– Și ce dovadă ai dumneata? continuă domnul Grumson.

– Iată chitanța pe care ți-am cerut s-o semnezi drept dovadă, zise răbdător purtătorul de măști, arătându-i hârtia. S-a împlinit o săptămână de când lucrezi pentru mine; mai rămân, deci, încă trei... sau poate te-ai răzgândit și preferi să ne părăsești acum, însă, bineînțeles, fără fiii dumitale?

– Nu, nu, e bine așa..., renunță avarul. Cu excepția podului cârciumii, care este mizerabil, și a hranei îngrozitoare, totul este perfect. Totuși, oamenii din satul ăsta sunt niște neisprăviți, da' ce mă privește pe mine... Satul e adesea oglinda căpeteniei...

Béorf fierbea. Disprețuindu-i poporul, Grumson îl insultase direct. Ce nerușinare, oamenii aceștia puternici și curajoși, cinstiți și devotați să fie luați drept „neisprăviți”! Nu-i venea să-și creadă urechilor! Era pe punctul să izbucnească, când Amos îl liniști, bătându-l prietenește pe spate. Prost dispus, Béorf bombăni:

– Și, mă rog frumos, de ce să nu-l concediem? Bătrânul ăsta mă calcă rău de tot pe nervi!

– Și pe mine, îi mărturisi prietenul său, însă simt că joacă un rol în povestea noastră. Încep să semăn cu Lolya... am presentimente!

– Poftim? Ce spuneți? strigă bătrânul Grumson. Vorbiți despre mine?

– Nu, răspunse Amos, aplecându-se asupra hărții. Vorbim despre călătoria pe care o vom face. Harta e greu de descifrat, iar unele simboluri barbare sunt adevărate ghicitori...

– Vă plac ghicitorile? întrebă Grumson urcând pe drakkar. Ei bine, am una numai bună pentru domniile voastre!

– Îmi pare rău, mormăi Béorf, n-avem timp de asta.

– Ei, ași! făcu zgârciobul. Întotdeauna este timp de puțină relaxare... Pariez pe simbria mea pe-o săptămână că n-o să găsiți răspunsul... Nu vă ispitește?

Béorf se uită complice la Amos. Știa că prietenul său era neîntrecut la astfel de jocuri și perspectiva de a-i lua banii bătrânului îi surâdea grozav.

– E adevărat c-ar trebui să ne relaxăm puțin! zise băiatul cel rotofei care, dintr-o dată, își regăsise buna dispoziție. Hai să facem o pauză.

Eu pariez pe dublul simbriei dumitale pe-o săptămână! Dacă Amos nu dezleagă ghicitoarea, îți dau doisprezece galbeni. În schimb, dacă el e cel care câștigă, ne dai înapoi simbria pe săptămâna trecută și, împreună cu fiii dumitale, ne veți sluji fără plată și în următoarele trei săptămâni!

Tulburat de o asemenea propunere, domnul Grumson făcu un pas înapoi. Risca să-și piardă banii, dar putea, de asemenea, să câștige și mai mulți. De aceea, hotărî să crească miza.

– Ascultați, spuse el, dacă pierd, vă slujesc împreună cu fiii mei fără nicio simbrie în următoarele DOUĂSPREZECE săptămâni. Însă, de câștig, îmi dați drakkarul ăsta!

Miza era foarte mare. Béorf, uluit, îl privi întrebător pe Amos. Purtătorul de măști ridică nepăsător din umeri, și părea să spună: „Dacă Grumson vrea să lucreze pe degeaba, n-are decât!”

Liniștit, Béorf acceptă propunerea lui Grumson:

– Bine, douăsprezece săptămâni de muncă dacă pierzi și acest drakkar dacă să zicem ai să câștigi! O să scriu înțelegerea noastră pe hârtia asta, pentru ca totul să fie bine stabilit.

Când totul fu consemnat negru pe alb, Grumson și tânăra căpetenie semnară înțelegerea.

– Deci, iată ghicitoarea mea, încep avarul, dregându-și glasul. Să presupunem că eu sunt pescar și prind, cu echipajul meu, un cașalot imens. Vreau să aflu greutatea exactă a animalului, dar am la dispoziție numai o balanță de cântărit pietre. Cum procedez, folosind numai acest instrument? A, da! Nu pot să tai animalul în bucăți, pentru că vreau să aflu cât cântărește întreg!

– Două întrebări..., zise Amos, gânditor. În ghicitoarea dumitale există o corabie?

– Sigur că da... doar sunt pescar de balene!

– Balanța pe care-o ai poate cântări pietre destul de mari?

– Da, chicoti Grumson. Nu te mai obose, oricum am câștigat! Această ghicitoare e imposibil de dezlegat. O știi de când eram copil și nimeni n-a reușit să o dezlege. Iată-mă acum stăpân pe acest minunat drakkar...

– Nu cred, îl contrazise Amos. Răspunsul este de fapt destul de simplu...

– Ia explică-mi atunci, micul meu geniu! spuse bătrânul, batjocoritor. Crezi c-ai să reușești acolo unde toți au dat greș?